

Chương 3

Hạ Lan Thụy còn trẻ tuổi tuấn tú hơn trong tưởng tượng của Hạ Lan Phiêu. Dung mạo của ông ta theo kiểu thanh tú nhã nhặn, nhưng ông mặc khôi giáp bạc, thoát nhìn có vẻ cao quý, máu lạnh tựa chiến thần. Ông ta lạnh lùng nhìn Tử Vi, thấp giọng nói:

“Tử Vi, nhìn Phiêu nhi sắc mặt ốm yếu, lại còn gầy đi nhiều, người chăm sóc chủ nhân mình thế này sao? Người nói xem đáng phạt tội gì?”

“Nô tỳ... Nô tỳ biết tội!”

Tử Vi cắn chặt môi, nhắm chặt hai mắt, lại tự lấy tay ra sức vả vào hai gò má trắng nõn của mình. Hạ Lan Phiêu kinh ngạc nhìn một lúc, cuối cùng không nhận được:

“Dừng tay.”

Tử Vi dừng lại. Nàng ngạc nhiên nhìn Hạ Lan Phiêu, trên mặt Hạ Lan Thụy cũng hiện chút lo lắng:

“Phiêu nhi, sao lại chống lại mệnh lệnh của vi phụ? Trước đây con chưa bao giờ dám nói nửa chữ “không” với vi phụ.”

“Con... Con chỉ nghĩ nếu Tử Vi bị thương, danh tiếng của nữ nhi sẽ chỉ tệ hơn, cũng sẽ khiến Hoàng thượng càng thêm chán ghét.”

Lời nói của Hạ Lan Phiêu, khiến cho Hạ Lan Thụy nguy hiểm nheo hai mắt lại. Ông ta cẩn thận quan sát đứa con gái đã hoàn toàn khác so với trước đây mình từng nhận biết, đột nhiên nở nụ cười:

“Phiêu nhi, con đã có thể nghĩ thông suốt, có thể không cố ý chọc giận Hoàng thượng, vi phụ thật vui mừng. Được, vi phụ tạm tha cho Tử Vi, nhưng con cũng phải đáp ứng vi phụ một việc.”

“Việc gì?”

“Nội trong một năm phải mang thai Long chủng.”

“Cái gì? Mang thai? Không, ý của con là dù con có muốn mang, hoàng đế không cho con cũng không có cách nào để mang!”

“Hoàng đế không vào tầm cung của con, vi phụ tự có biện pháp.”

Hạ Lan Thụy không nhận được khoát tay: “Tóm lại, con phải nắm chắc mọi cơ hội, nhất định phải nhất cử đắc nam *sinh một lần được luôn con trai*. Nếu như con có gan dám chống đối vi phụ, con khắc biết thủ đoạn của vi phụ.”

Nghe Hạ Lan Thụy nói xong, Hạ Lan Phiêu còn chưa có phản ứng gì, Tử Vi đã hoảng sợ run lẩy bẩy. Sự hoảng sợ của nàng ta, khiến cho trong lòng Hạ Lan

Phiêu cũng nảy sinh nỗi sợ không tên, cuối cùng nàng nhu thuận nói: “Nữ nhi tuân mệnh.”

“Vậy thì tốt. Hy vọng con nhớ rõ thân phận, nhớ rõ sứ mệnh của mình.”

Hạ Lan Thụy ý vị sâu xa liếc mắt nhìn con gái ông ta, sau đó rời đi đầu cũng không ngoảnh lại. Hạ Lan Phiêu thở dài một tiếng, nâng Tử Vi dậy, dùng nước lạnh làm tan vết bầm giúp nàng, xót xa hỏi: “Đau không?”

“Nô tỳ không sao, dù sao cũng đã quen rồi.” Tử Vi cười làm bộ thoải mái, nắm chặt tay Hạ Lan Phiêu: “Nương nương, người ngàn vạn lần chớ nên chống đối lão gia. Mỗi lần người chống lại ông ấy, đều sống không bằng chết, nô tỳ thật sự không đành lòng...”

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không chống đối ông ấy. Bởi vì, ta muốn sống.”

“Vậy là tốt rồi... Nương nương, đêm nay Hoàng thượng sẽ chuẩn bị tiệc mừng lão gia, người sẽ tham gia chứ?”

“Ta được lựa chọn sao?” Hạ Lan Phiêu nhẹ nhàng thở dài.

“Không được.” Tử Vi thấp giọng nói: “Nếu như người không tham gia, Hoàng thượng và lão gia đều sẽ không bỏ qua cho người.”

“Vậy thì hỏi ý kiến của ta có ý nghĩa gì nữa đâu?” Hạ Lan Phiêu cười khò: “Trang điểm thay quần áo cho ta, Tử Vi. Bất kể đêm nay xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ sống thật tốt chỉ vì mình mà sống.”

Khi ánh dương chói mắt từ từ lụi tàn, cả hoàng cung được bao phủ bởi ánh trăng hoa lệ. Hạ Lan Phiêu ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm, để mặc Tử Vi biến mái đầu dài thành một búi tóc cung đình lộng lẫy. Hạ Lan Phiêu thay chiếc váy dài sắc đỏ, chỉ có hoàng hậu mới có thể mặc, quét nhẹ mành ngài, tô son màu anh đào lên môi. Cô cẩn thận tỉ mỉ cắm lên búi tóc sáu chiếc luy ti kim phượng(*), trên mỗi con phượng hoàng đều rủ xuống một viên trân châu long nhãn, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt trong màn đêm, gương mặt bình thường của nàng nhờ trang phục lộng lẫy mà tôn thêm vài phần yêu kiều diễm lệ.

“Nương nương, người điểm trang nghiêm chỉnh trông thật xinh đẹp.” Tử Vi cười rất chân thành: “Về sau mỗi ngày nô tỳ sẽ trang điểm cho người như này.”

“Không cần.” Hạ Lan Phiêu bứt rứt khó chịu nói.

“Tại sao?”

“Phiền phức.”

Nếu như nàng không phải con gái nhà Hạ Lan, nàng sẽ không phải làm hoàng hậu của Tiêu Mặc, cũng không phải làm một kẻ bị đứng ở trung tâm phân tranh quyền lực nữa. Hạ Lan Thụy có thể một thân quân phục tùy tiện xông vào hậu cung, thật đúng là không phải kiêu ngạo hống hách bình thường.

Tuy rằng không ưa Tiêu Mặc, không ưa Hạ Lan Thụy, nhưng chính vì họ ở thế không đội trời chung, trái lại đã tạo cho nàng cơ hội được khoan hồng và

sống sót. Nhưng nàng cũng chưa quên, từ xưa đến nay cỏ dại leo tường và gian tế có kết cục thế nào, cho nên, nàng thật sự phải vì tương lai của bản thân mà quyết định...

Khi Hạ Lan Phiêu cùng Tử Vi đi tới Minh Nguyệt Lâu nơi tổ chức dạ tiệc, thì ở đó đã tung bừng ca múa rồi. Các vũ cơ mặc áo quần hồng phấn đang ở giữa đại điện trình diễn kỹ thuật múa điêu luyện, mặc sức phô bày thân hình yêu kiều và dung nhan diễm lệ của mình, hơi thở như lan, mị nhãn như tơ.

Đêm nay, Tiêu Mặc mặc long bào màu vàng, cột tóc bằng hoàng kim quan, ngồi ngay ngắn trên long ỷ cao quý, khuôn mặt bình thản, khí vũ hiên ngang. Hai bên trái phải của hắn, lần lượt là Hạ Lan Thụy và Tiêu Nhiên đang ngồi, tiếp đó là chỗ ngồi của các vị quan viên được sắp xếp dựa theo thứ bậc cao thấp. Phân loại chỗ ngồi như vậy thể hiện địa vị khác nhau của các thần tử trong triều, mà Tiêu Mặc an vị ở trung tâm của chúng nhân, cao cao tại thượng. Hắn cao quý tựa thần linh được tôn sùng, khiến người ta không kìm được mà nảy lòng kính sợ, kể cả Hạ Lan Phiêu.

Không chói lóa rực rỡ như Tiêu Mặc, ngồi ở phía dưới chéch phải Tiêu Mặc là Tiêu Nhiên mặc độc một bộ trường bào trắng sáng, bên hông phối thêm khối dương chi ngọc cùng màu trắng noãn, càng lộ vẻ tao nhã lịch sự. Mặc dù có dung mạo rất giống Tiêu Mặc, nhưng Tiêu Nhiên dịu dàng hơn, cũng phần nào ân cần hơn hẳn ta.

Hạ Lan Phiêu nhìn Tiêu Nhiên, nhớ đến y từng dịu dàng chu đáo băng bó cho mình, chỉ thấy trong lòng có thứ cảm xúc khó tả được bằng lời. Đúng vào lúc này, thái giám ở cửa liếc nhìn Hạ Lan Phiêu một cái, kêu lớn: “Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Giọng nói the thé của thái giám trông cửa không ngờ át cả tiếng đàn sáo, khiến Hạ Lan Phiêu cũng hơi hơi thất thần. Bởi vì đợt yến hội này là để chúc mừng Hạ Lan Thụy đánh bại Tề quốc mà cử hành tiệc khánh công, cho nên cả cung điện ngoại trừ Hạ Lan Phiêu, thì không có nữ tử hậu cung nào tham gia.

Ngay khi thấy Hạ Lan Phiêu đến, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Hạ Lan Phiêu, có tìm tòi nghiên cứu, có kinh ngạc, nhưng nhiều hơn cả là sự khinh thường gần như không che dấu được. Hạ Lan Phiêu chỉ thấy bản thân như bị lột trần. Cơ thể bị người ta xăm soi, cảm giác toàn thân bứt rứt khó chịu. Nàng bất giác cúi đầu, Tiêu Mặc đã chú ý tới nàng, mỉm cười với Hạ Lan Phiêu, điệu cười gần như là yêu chiều:

“Phiêu nhi, lại đây ngồi cạnh Trẫm.”

Phiêu Phiêu... Phiêu nhi? Tên cầu hoàng đế này gọi nàng ám muội như vậy? Rốt cuộc hắn có ý đồ gì?

Hạ Lan Phiêu chỉ cảm thấy tóc gáy toàn thân trong nháy mắt dựng đứng, vẻ mặt cảnh giác. Còn Tiêu Mặc, bất ngờ rời khỏi long ỷ, cười cười đi về phía Hạ

Lan Phiêu. Hắn mỉm cười nắm lấy bàn tay bé nhỏ lạnh như băng của Hạ Lan Phiêu, cúi người xuống, nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Phiêu nhi, tay nàng làm sao mà lạnh thế?”

Tại sao lạnh thế? Đây là do bị người hù dọa được chưa.

“Tới ngồi cạnh Trầm nào.”

Tiêu Mặc mỉm cười dắt Hạ Lan Phiêu đang ngây ra như phỗng trở lại chỗ ngồi, đưa nàng tới long ý của mình. Toàn bộ đám hạ thần nhìn Tiêu Mặc không thể nào tin nổi, còn Hạ Lan Thụy dần dần lộ chút ý cười trên khuôn mặt lạnh lẽo. Ông ta chậm rãi nâng ly rượu lên, tiếng nói như chuông ngân:

“Hoàng thượng sủng ái tiểu nữ như vậy, thật là khiến lão phu thụ sủng nhược kinh.”

Hạ Lan Phiêu ngơ ngác nhìn phụ thân và phu quân mình, chỉ thấy bản thân sẽ bị ánh mắt của họ giết chết mất. Mà đúng lúc này, Tiêu Mặc đột nhiên cười ôm thất lưng Hạ Lan Phiêu: “Phiêu nhi, chắc là nàng đói bụng rồi. Giờ tiện thể bày thức ăn luôn, được không?”

Áaaaa, bỏ hết cái tay lợn của mi ra. Đồ khốn.

Hạ Lan Phiêu tức điên người gần như trừng mắt nhìn Tiêu Mặc, dùng ánh bày tỏ sự bất mãn của mình. Thế nhưng, nổi tức giận của nàng, sự bất mãn của nàng đều tan thành mây khói khi nhìn thấy đôi mắt sâu khôn lường của Tiêu Mặc. Một thứ sợ hãi, tự nhiên nảy sinh trong lòng, để rồi cuối cùng nàng cứng ngắc ngồi bên cạnh Tiêu Mặc, một câu cũng không dám nói.

Ngay khi thấy hoàng đế cung chiều Hạ Lan Phiêu thanh danh bê bối tư sắc lại tầm thường như vậy, tất cả đại thần đều bày ra vẻ mặt “thương người bất hạnh, giận người không tranh”. Hạ Lan Phiêu biết rõ nam nhân ngồi cạnh mình này đây bụng gian trá, tuyệt đối sẽ không tự nhiên lại đối xử tốt với mình. Hắn làm như vậy, hẳn là để xoa dịu mâu thuẫn với Hạ Lan Thụy, tạm thời trấn an Hạ Lan Thụy thôi. Nếu đã thế, vậy thì nàng tạm thời giúp hắn diễn cho trọn màn đùa giỡn này là được.

“Được.” Hạ Lan Phiêu nhu thuận nói, cố nén cảm giác buồn nôn trong lòng, ngoan ngoãn rúc vào trong lòng Tiêu Mặc. Nhưng là, Tiêu Mặc không hề có một chút giật mình như nàng dự liệu, mà thuận thế ôm lấy nàng, tiếp tục mê đắm nhìn nàng:

“Nếu Phiêu nhi đói bụng, thì bây giờ bắt đầu dâng thức ăn.”

Vì vậy, đủ loại thức ăn giống như thủy triều hiện ra trước mặt mọi người, các vị đại thần cũng bắt đầu tập trung tâm trí vào sự nghiệp ăn uống vĩ đại. Cả đại điện yển tiệc linh đình, bầu không khí vừa nhiệt liệt lại vừa âm áp. Hạ Lan Phiêu mắt thấy hai người kia cuối cùng cũng không tỏ ra sát khí hù dọa người nữa, theo bản năng thở phào nhẹ nhõm. Trong lúc nàng đang suy nghĩ xem

mình nên giả vờ mắc bệnh gì thì mới thoát thân được, Tiêu Mặc đột nhiên dịu dàng nói bên tai:

“Phiêu nhi, sao nàng không ăn gì? Thức ăn không hợp khẩu vị sao?”

Không phải thức ăn không hợp khẩu vị, mà là nhìn thấy lão nhân gia ngài nên cái gì cũng không ăn nổi.

“Thức ăn rất ngon miệng, nhưng thần thiếp hôm nay không có hứng ăn uống.” Hạ Lan Phiêu vội vàng mỉm cười: “Đa tạ Hoàng thượng quan tâm.”

“Nếu không có hứng ăn, thì nếm thử chén canh ngân nhĩ hạt sen này xem. Trẫm đút cho nàng.”

Tiêu Mặc sùng nịch cầm thìa, múc một muôi canh hạt sen đưa đến bên môi Hạ Lan Phiêu. Hạ Lan Phiêu kinh hãi, vừa định cự tuyệt, nhưng lại chạm phải ánh mắt tràn đầy hàm ý cảnh cáo của Tiêu Mặc. Nàng hoảng sợ trong lòng, vô thức há miệng, ngoan ngoãn nuốt canh hạt sen vào bụng, cuối cùng thì trên mặt Tiêu Mặc cũng có thêm chút tươi cười.

“Ngoan lắm.” Tiêu Mặc mỉm cười vui vẻ.

Tiêu Mặc cười rục rờ như thế, khôi ngô như thế, cơ hồ hàm chứa thâm tình vô hạn. Thế nhưng, Hạ Lan Phiêu không bị nụ cười của hắn làm mê muội, chỉ thấy toàn thân đều đã hóa đá. Nàng rất muốn mượn cơ ồm mà đi trước, nhưng Tiêu Mặc lại giành trước một bước:

“Chốc nữa sẽ có dị nhân từ Tây Vực đến biểu diễn, Phiêu nhi nhất định sẽ thích.”

“Dị nhân biểu diễn?” Hạ Lan Phiêu vô thức hỏi.

“Đạ.” Hạ Lan Thụy đã khôi phục thần sắc, sang sảng cười to: “Đám dị nhân này, là lão phu vô tình gặp được lúc đang trên đường đánh bại Tề quốc, về nước, người nào cũng có tuyệt kỹ. Lão phu dâng họ cho Hoàng thượng, hy vọng có thể giúp Hoàng thượng giải sầu.”

“Hạ Lan Thừa tướng có lòng như vậy, thật sự là phúc của quốc gia.” Tiêu Mặc thản nhiên cười cười: “Vậy thì, mời họ lên đây đi.”

Theo đó, một đoàn nghệ nhân ăn mặc diễm lệ đi tới, trong nháy mắt, Hạ Lan Phiêu đã quên mất gã ác ma đang ngồi bên cạnh mình, tập trung tinh thần xem màn trình diễn tạp kỹ ở cổ đại. Thật ra, họ chỉ biểu diễn những màn xiếc ảo thuật bình thường nhất như nuốt kiếm, chuyển đĩa, nhưng với các đại thần mà nói đã là vô cùng mới mẻ rồi.

Mọi người thi thoảng lại phát ra một tiếng kêu thán phục, chỉ có Hạ Lan Phiêu từ từ cảm thấy nhàm chán. Nàng khẽ ngáp một cái, bắt đầu quan sát phục sức diễm lệ cùng dung nhan tươi đẹp của những nghệ nhân này, bất giác bị hấp dẫn bởi một nam nhân mặc áo xanh có vẻ mặt bình thản trong đám bọn họ.

Vóc dáng người nam nhân này rất cao, trên mặt chi chít vết thương đáng sợ, cũng khiến cho người ta không nhìn rõ được khuôn mặt thật của hắn ta. Hắn ta bình tĩnh biểu diễn màn phun lửa, khiến cho lời ca tụng vang khắp bốn phía, Tiêu Mặc cũng có vẻ tràn trề hứng thú. Mà hắn ta, không ngờ lại chậm rãi đi tới trước mặt Tiêu Mặc, quỳ rạp xuống đất:

“Hoàng thượng, tiểu nhân có một bộ ảo thuật tổ truyền, có thể khiến cho người sống biến mất, không biết Hoàng thượng hứng thú hay không?”

“Thật chứ?” Tiêu Mặc có vẻ háng hái bưng bưng: “Vây thử xem nào.”

“Xin Hoàng thượng cho phép tiểu nhân tiến lên, biểu diễn ở trước mặt hoàng thượng.”

“Chuẩn.” Tiêu Mặc dứt khoát nói.

Vì vậy, gã nam nhân áo xanh cầm một miếng vải đen tóng tay, từ từ đi về phía Tiêu Mặc, dừng lại ở chỗ cách Tiêu Mặc mười bước chân. Hắn ta dùng miếng vải đen tự bọc lấy mình, huýt một tiếng sáo, sau đó trong cung điện bỗng nổi lên một màn sương mù dày đặc. Giữa đám sương mù, gã nam nhân áo xanh biến mất không thấy đâu, trên mặt đất chỉ còn lại một miếng vải đen. Ngay khi mọi người vỗ tay vì màn trình diễn của hắn ta, gã nam nhân áo xanh không biết nhảy ra từ chỗ nào, bay về phía Tiêu Mặc với tốc độ cực nhanh. Mà tay hắn ta, đang cầm một thanh trường kiếm hàn quang bắn ra tứ phía.

(*) Son môi màu anh đào

(*)Luy ti kim phượng: Là đồ trang sức hình chim phượng làm bằng kim loại (vàng) đính đá cẩm trên búi tóc hoàng hậu.



“Cẩn thận!”

Không biết là ai kinh hãi hét lên một tiếng, cả đại điện cũng hoảng loạn cả lên. Hạ Lan Phiêu thật không ngờ, Tiêu Nhiên trông có vẻ nho nhã yếu ớt lại có kiếm thuật cao như thế, đánh với thích khách nhìn hoa cả mắt. Nhưng mà, dù có thế, ngay cả Hạ Lan Phiêu không biết võ công cũng nhìn ra hắn đang dần dần rơi vào thế bất lợi.

Tiêu Nhiên cẩn thận. Anh không thể thua, càng không thể chết. Cố lên, cố lên!

Hạ Lan Phiêu căng thẳng túm chặt ống tay áo của Tiêu Mặc, nhìn chăm chăm vào Tiêu Nhiên. Võ nghệ của thích khách cực kỳ cao cường, một mình Tiêu Nhiên, thêm mười mấy gã thị vệ mới có thể miễn cưỡng đánh ngang tay với hắn. Trong lúc mọi người ở đây không ngừng lo lắng vì tên thích khách, Hạ

Lan Thụy đột nhiên cũng tham gia chiến đấu. Dưới thế tiến công do Hạ Lan Thụy và Tiêu Nhiên hợp sức, thích khách dần dần yếu thế, cánh tay cũng bị kiếm của Tiêu Nhiên chém bị thương.

“Không ngờ Đại Chu lại có đối thủ võ nghệ cao cường như vậy.” Gã đàn ông áo xanh che cánh tay bị thương, mặt nở nụ cười: “Hoàng đế, ta sẽ còn trở lại. Lần sau, ngươi sẽ không tốt số thế này đâu.”

Ngay sau đó, gã đàn ông áo xanh nhặt miếng vải đen trên mặt đất lên, lại lần nữa biến mất trong màn sương mù dày đặc giữa bao người. Toàn bộ thị vệ đều đuổi theo, các đại thần thì quỳ xuống đất cầu xin Hoàng thượng tha thứ bản thân hộ giá không chu toàn. Còn Tiêu Mặc thì đi thẳng tới trước mặt Hạ Lan Thụy, mỉm cười nói: “Nhờ có Thừa tướng và hoàng thúc, nếu không Trẫm đã sớm đổ máu tại trận rồi.”

“Vi thần không dám.” Hạ Lan Thụy giọng nói, cuối cùng quay về cách xưng hô phù hợp với thân tử: “Vi thần sơ suất, không ngờ lại dẫn theo tặc nhân vào cung, xin Hoàng thượng thứ tội.”

“Hạ Lan Thừa tướng trăm công nghìn việc, ngẫu nhiên có điều sơ sẩy cũng là bình thường.”

Lại một hồi im lặng. Trên khuôn mặt Tiêu Mặc mang vẻ tươi cười, nhưng hàm ý trách cứ cũng rất rõ ràng. Hạ Lan Thụy rùng cả mình, cuối cùng nặng nề nói: “Vi thần tuổi tác đã cao, sợ rằng không thể tiếp tục hưởng hoàng ân. Xin Hoàng thượng phê chuẩn cho vi thần từ quan dưỡng lão.”

Dưỡng lão? Phụ thân lão nhân gia, ngài sắc mặt hồng hào tươi sáng thế kia mà định dưỡng lão? Sợ rằng lần này dẫn sói vào nhà, gặp họa lớn, chỉ có thể tự trừng phạt mình vậy thôi. Nói đi cũng phải nói lại, phụ thân quả là thông minh...

“Vậy sao được. Thừa tướng là trụ cột của Đại Chu, Thừa tướng đi, thì toàn bộ triều đình sẽ rối loạn hết mất!”

“Lý đại nhân nói phải!”

“Hạ Lan Thừa tướng, ngài không thể nào từ quan dưỡng lão được!”

Nhìn thấy đám đại thần tinh táo trở lại, đều xin tha Hạ Lan Thụy, sắc mặt Tiêu Nhiên không khỏi lạnh đi. Ánh mắt hắn chậm chậm quét qua đám tâm phúc của Hạ Lan Thụy, nhưng vẻ mặt Tiêu Mặc lại đầy bình tĩnh: “Trẫm không cho phép Thừa tướng, Trẫm không cho phép ngươi về quê dưỡng lão. Triều đình công vụ bận bịu, Trẫm cần Thừa tướng nhắc nhở chỉ điểm nhiều hơn.”

“Lão phu không dám!”

Hạ Lan Thụy chấp tay với Hoàng thượng, nhưng lại tiếp tục tự xưng “Lão phu”. Hạ Lan Phiêu thật sự không có hứng thú với cái trò tranh quyền đoạt thế

này, cố ý làm ra vẻ sợ hãi: “Hoàng thượng, thần thiếp thấy trong người hơi khó chịu, muốn về tẩm cung trước, liệu có được không?”

“Thấy sợ sao? Về đi.”

Ngay khi được Tiêu Mặc cho phép, Hạ Lan Phiêu thả lỏng tâm tư. Nhưng Tiêu Mặc, lại chậm rãi nói tiếp: “Hoàng hậu về cung nghỉ ngơi trước, lát nữa Trẫm sẽ đến bầu bạn với hoàng hậu.”

Cái gì?

Hạ Lan Phiêu đỏ mặt, vô thức liếc qua Tiêu Nhiên. Hạ Lan Thụy cuối cùng cũng để lộ nét mặt cười vui, mặt Tiêu Nhiên thì có vẻ hơi tái nhợt. Hạ Lan Phiêu cứ thế nhìn Tiêu Nhiên, đầu óc trống rỗng được Tử Vi kéo đi, thân thể cứng ngắc, cơ hồ không còn thuộc về bản thân.

Có làm không. Để xoa dịu cảm giác rối bời do bị ám sát của người, để xoa dịu mối quan hệ căng thẳng giữa người và phụ thân ta, người không tiếc hi sinh thân thể trong sạch của mình sao? Tiêu Mặc, người thật vĩ đại, nhưng người có nghĩ tới cảm nhận của ta không?

Hạ Lan Phiêu thần thờ ngòai trong nhuyễn kiêu, lòng chỉ ước ao đường từ Minh Nguyệt Lâu đến Phượng Minh cung cứ thế đi cả đời không hết. Sắc mặt nàng tái nhợt, rất muốn cười, lại cũng rất muốn khóc.

Vẫn không tránh khỏi ư? Mặc dù Hạ Lan Phiêu không hề ngại quan hệ với nam nhân lạ, nhưng nàng không phải nàng ta. Rốt cuộc nàng phải làm sao để danh chính ngôn thuận cự tuyệt Tiêu Mặc, cự tuyệt phu quân trên danh nghĩa của nàng đây? Nàng thật sự không muốn cứ vậy mà có quan hệ với một nam nhân xa lạ...

Trong không gian nhỏ hẹp khó mà hít thở, Hạ Lan Phiêu cuộn chặt mình lại, chờ đợi số phận bất định, sớm đã rơi lệ đầy mặt. Vì sao khi nhận được tin phải thị tẩm, nàng lại vô thức nhìn hẩn? Quả thật ta ước gì hẩn không biết chuyện này...

Trong lúc Hạ Lan Phiêu đang suy nghĩ lung tung, cách cửa phòng, nàng đột nhiên nghe thấy tiếng Tử Vi hơi tức giận trách mắng, cũng nghe được một vài giọng nam đang thì thầm.

“Có chuyện gì thế?”

Hạ Lan Phiêu lẳng lặng đẩy cửa phòng ra, xuất hiện ở trước mặt mọi người. Vừa thấy Hạ Lan Phiêu đến, bọn thị vệ trong viện đều quỳ xuống trước mặt nàng, chỉnh tề mà thống nhất. Hạ Lan Phiêu dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Tử Vi, Tử Vi đỏ mặt giải thích:

“Nương nương, vừa nãy Hoàng thượng bị ám sát. Đám cầu nô tài này không bắt được thích khách, lại còn muốn lục soát Phượng Minh cung, quá là không coi nương nương ra gì rồi!”

“Nô tài không dám!” Một gã thị vệ có vẻ là thủ lĩnh đứng đầu chấp tay: “Thích khách ám sát Hoàng thượng không thấy tung tích đâu, tiểu nhân chỉ sợ hấn làm hại nương nương”

“Thật không? Vậy thì lục soát cung đi.” Hạ Lan Phiêu cười sảng khoái: “Nếu không bồn cung cũng thật không ngủ yên được.”

Quầy đi, quầy đi, quầy càng lớn càng tốt. Như thế, một đêm sẽ trôi qua rất nhanh thôi, Tiêu Mặc cũng sẽ không đến đây ngủ. Mau mau lục soát cung thôi.

Hạ Lan Phiêu lấy vẻ mặt chờ đợi để mặc đám thị vệ lục soát hết một lượt toàn bộ các phòng ngoại trừ tâm cung của nàng, nhưng đáng tiếc là họ chỉ lục ra được cái gì. Đám thị vệ chỉnh tề rời đi, còn Hạ Lan Phiêu thì vội vàng giữ lại:

“Sao nhanh thế mà đã đi rồi? Nói không chừng thích khách vẫn còn đang ở trong Phượng Minh cung! Chi bằng, bồn cung cùng lục soát cung với các người? Ày đừng đi chớ!”

“Nương nương, người nên tạm nghỉ đã.” Tử Vi thấp giọng nói: “Hoàng thượng lát nữa sẽ đến, người phải rửa mặt chải đầu với thay quần áo.”

“Biết rồi.” Hạ Lan Phiêu tâm phiền ý loạn nói: “Người đi xuống đi.”

Trong Phượng Minh cung trống trải tịch mịch, Hạ Lan Phiêu cố bỏ triều phục đẹp để quý giá của hoàng hậu, thay bộ tâm y vàng nhạt mặc trong nhà. Nàng rửa sạch sơn phấn, mái đầu đen dày tùy tiện xoa tung trên đầu vai, ấy vậy mà có vẻ quyến rũ động lòng người. Nàng lẳng lẳng ngồi trước bàn trang điểm, lẳng lẳng chờ đợi nam nhân kia đến, chờ đợi số phận bất định, lòng ngập tràn buồn đau.

“Hạ Lan tiểu thư, cô đang sợ hãi?”

Sau lưng Hạ Lan Phiêu, đột nhiên vang lên tiếng nói xa lạ của một nam nhân, mà đúng vào lúc này, nàng cũng thoáng ngửi thấy mùi máu tanh. Hạ Lan Phiêu kinh ngạc nhìn thấy kẻ đã liêu lĩnh đi ám sát hoàng đế trong gương đồng, đang kề dao ngay sát cổ cô, lạnh đến buốt xương.

“Người định làm gì?” Hạ Lan Phiêu bình tĩnh hỏi.

“Chủ nhân, chẳng lẽ người đã quên ta rồi sao?” Nam nhân đó mỉm cười từ trên mặt kéo xuống, lộ ra thứ màng mỏng như lớp da người, để lộ ra một khuôn mặt phong hoa tuyết nguyệt: “Ta tìm người, thật đến khổ.”

Cặp mắt xécher quen thuộc, vẻ mỹ lệ quen thuộc, điệu cười gián trá như hồ ly tinh quen thuộc! Là hấn. Là nam nhân đầu tiên nàng gặp sau khi xuyên qua đến đây. Nhưng mà, tại sao hấn lại là thích khách, còn nữa tại sao hấn lại ở trong phòng nàng.

Trời ạ, Hạ Lan Phiêu này quá là lợi hại đi. Sát thủ lợi hại nhường này cũng làm nam sủng của nàng ta, rốt cuộc nàng ta có thể lục đến đâu? Mọi việc đúng là càng ngày càng phức tạp.

“Chủ nhân vẫn xinh đẹp như ngày nào.” Hấn mỉm cười vuốt tay lên bờ vai thon gầy của Hạ Lan Phiêu: “Chủ nhân thế này, quả thật khiến cho Hạc Minh khó có thể tự kèm chế đấy.”

“Ngươi... Chớ có xằng bậy. Đây là hoàng cung.”

“Ta biết đây là hoàng cung.”

“Ngươi đến làm cái gì?” Hạ Lan Phiêu đương nhiên sẽ không tự mình đa tình cho rằng gã tìm đến cô là để tiếp tục gian tình trước đây: “Tại sao ngươi muốn ám sát hoàng đế?”

“Tiểu Hạ Lan, hỏi câu này rất ngốc.” Đôi mắt xéch của Hạc Minh lia qua lia lại: “Cô biết ta là một sát thủ, nhận tiền không nhận người. Có người trả tiền để ta giết Tiêu Mặc, ta phải đi giết hắn. Nếu tiểu Hạ Lan muốn ta giết người, ta có thể giảm giá nha “

“Ta khi không đi thuê người giết người làm gì! Không đúng, chẳng phải ngươi và những người khác đều bị cha ta xử tử rồi sao? Sao ngươi vẫn còn sống?”

“Bởi vì ta không nở rời Hạ Lan chủ nhân mà đi.” Hạc Minh vừa cười vừa nói.

“Ngươi nói cho tử tế.” Hạ Lan Phiêu cảm giác toàn thân đều cứng ngắc rồi.

“Thật mà, bởi vì không thể rời khỏi cô.” Hạc Minh nghiêm túc nhìn Hạ Lan Phiêu:

“Đã đồng ý phục tùng mệnh lệnh của tiểu Hạ Lan trong một năm, ta chỉ có thể thủ tiêu đám thị vệ do Hạ Lan lão gia phái tới, giữa lại cái mạng nhỏ mình. Nhưng là, nếu sau một năm nữa, tiểu Hạ Lan nhất định phải cẩn thận nha bởi vì ta thật ra là kẻ rất thù dai nha “

Cái gì? Tình cảm của Hạc Minh là do bị ép buộc. Hạ Lan Phiêu ơi là Hạ Lan Phiêu, rốt cuộc cô làm sao mà uy hiếp cưỡng bức được sát thủ đệ nhất nhà người ta? Cô đã đắc tội hoàng đế, đắc tội phụ thân, lại còn đắc tội cả sát thủ nữa, cô đúng là không sợ chết...

“Những người khác đâu?” Hạ Lan Phiêu nhớ khi mình xuyên đến giường đã nhìn thấy ba nam nhân khác: “Họ chết cả rồi sao?”

“Chết hết.” Hạc Minh thờ ơ nhún vai: “Bọn chúng đều quá yếu.”

“Ngươi võ nghệ cao cường như vậy, sao không cứu họ?” Hạ Lan Phiêu đau lòng khôn tả, kinh ngạc hỏi.

[b]

“Trời ạ, tiểu Hạ Lan lại có thể luyến tiếc nam sủng thấp hèn?” Hạc Minh cười: “Tiểu Hạ Lan ngày thường không ít lần xử tử nam sủng mình không thích, không ít lần đánh họ đâu nha ”

“Ha hả, thật sao... Hạc Minh, ngươi trốn đến chỗ ta làm gì? Ngươi không sợ bị phát hiện sao?”

“Bởi vì nơi này an toàn à. Tiểu Hạ Lan là hoàng hậu, người bình thường nếu có lực soát cung cũng không dám lục soát tẩm cung, vừa vặn làm chỗ cho ta ẩn thân.”

“Khi nào thì ngươi bắt đầu bám theo ta?”

“Sau khi gặp phải chuyện không may, ta nhân tiện trốn dưới đáy kiệu, đi theo tiểu Hạ Lan tới Phượng Minh cung nha. Kể ra, Hạc Minh, đúng là có duyên với Phượng Minh cung(*)...” Hạc Minh cười nói với vẻ mặt hồ hững.

Quả nhiên là vậy. Hóa ra hắn đã tính kế từ trước. Không ngờ đến nàng cũng mắc tội danh chứa chấp tội phạm.

Hạ Lan Phiêu thở dài một tiếng, đầu đầu muốn nứt ra nhìn Hạc Minh, hỏi vấn đề cuối cùng: “Kế hoạch của ngươi cũng được lắm nhưng là, có một điều ngươi không ngờ tới.”

“Là điều gì?” Hạc Minh nhíu đôi mày xinh đẹp.

“Hôm nay Tiêu Mặc sẽ đến chỗ ta. Theo ngươi nghĩ thì lúc hắn nhìn thấy ngươi, ta nên bảo ngươi là thích khách, hay nên bảo ngươi là gian phu của ta thì tốt hơn?”

(*) Hạc Minh: Tiếng hót chim hạc, Phượng Minh: tiếng hót chim phượng.



Lúc này, đến phiên Hạc Minh ngây người. Hắn có chút khó tin nhìn Hạ Lan Phiêu, trên khuôn mặt tái nhợt vì mất máu quá nhiều, tràn ngập ý cười lạnh băng:

“Hoàng thượng đến chỗ cô qua đêm? Không thể nào có chuyện này.”

“Mọi thứ đều có thể.” Hạ Lan Phiêu âu sầu thở dài, nghiêm mặt nói: “Với thân thủ của ngươi, có thể trốn khỏi hoàng cung hay không?”

“Không thể.”

“Tại sao? Vậy là không thể mang theo ta bỏ trốn sao?”

“Ta bị thương không nhẹ, nếu như bị phát hiện, sợ rằng chỉ còn nước bó tay chịu trói. Cho nên, chạy trốn trước khi lành vết thương là không thể, đưa cô đi bỏ trốn lại càng không thể.” Hạc Minh nói thẳng toẹt.

“Được rồi, vậy ngươi có thể rút.” Hạ Lan Phiêu rầu rĩ nói.

“Cô cho là ta sẽ đi sao?” Hạc Minh mỉm cười lau chùi trường kiếm của hắn: “Ài! ta thật sự nuối tiếc tiểu Hạ Lan xinh đẹp động lòng người. Ta...”

Hạc Minh không nói thêm gì nữa. Bởi vì, hắn nghe thấy có người đang đi đến Phương Minh cung. Hắn nhanh chóng trao đổi ánh mắt với Hạ Lan Phiêu, còn Hạ Lan Phiêu thì vội vàng đẩy Hạc Minh vào trong tủ quần áo bên giường.

“Ngươi trốn ở đây, không được lên tiếng! Nhớ kỹ, mặc kệ xảy ra cái gì, cũng không được đi ra. Nếu không chúng ta đều sẽ chết không có chỗ chôn đây.”

“Được.”

Có lẽ là bị lây cảm giác căng thẳng của Hạ Lan Phiêu, Hạc Minh ngoan ngoãn trốn vào trong tủ quần áo, thở nhẹ. Thái giám ngoài cửa lớn tiếng gọi “Hoàng thượng giá lâm”, Tiêu Mặc đi vào phòng Hạ Lan Phiêu.

“Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!”

Hạ Lan Phiêu hít sâu một hơi, uyển chuyển quỳ xuống trước mặt Tiêu Mặc. Tiêu Mặc nhìn thật sâu vào Hạ Lan Phiêu, dường như liếc mắt về phía chiếc tủ quần áo, mãi sau không thấy nói gì. Đúng lúc Hạ Lan Phiêu lo lắng đến mức trái tim sắp nhảy ra ngoài, Tiêu Mặc một tay đỡ cô yếu ớt đứng dậy, bình tĩnh nói: “Đã đề hoàng hậu đợi lâu.”

“Không lâu không lâu. Không, ý thần thiếp là... Hoàng thượng hôm nay bị kinh động, nên đi nghỉ sớm.”

“Nếu hoàng hậu đã không thể chờ đợi được, vậy Trẫm cũng đáng được ‘nghỉ sớm’ rồi.”

Tiêu Mặc cố ý hiểu lầm câu nói của Hạ Lan Phiêu, đẩy Hạ Lan Phiêu ngã người rồi bế lên. Khuôn mặt hắn nhìn không ra chút xúc cảm, nhưng trong mắt dường như thoáng có sự tức giận.

Hạ Lan Phiêu run rẩy cả người, liền ngã vào lòng ngực cường tráng của Tiêu Mặc, một loại hơi thở nam tính xa lạ, khiến người ta mặt đỏ tim đập theo đó ập đến. Hạ Lan Phiêu muốn giãy giụa, lại bị Tiêu Mặc đặt vững vàng lên giường. Trong màn trướng, Tiêu Mặc cúi người xuống nhìn khuôn mặt hoảng hốt lo sợ của Hạ Lan Phiêu, dịu dàng nói:

“Hoàng hậu, những ngày trước đây Trẫm lạnh nhạt với ngươi, đêm nay nhất định bù đắp bằng hết.”

Bù đắp cái đầu quý nhà ngươi. Mỗi lần gặp mặt, ngươi không cần ta thì bóp ta, bây giờ còn giả bộ ôn nhu săn sóc cái gì?

“Hoàng thượng, thần thiếp hôm nay có hơi khó chịu trong người...” Hạ Lan Phiêu bịa ra câu nói dối sứt sẹo: “Chuyện ấy, hay là mời ngài về đi nhé...”

“Thật không?” Tiêu Mặc trêu đùa mái tóc dài của Hạ Lan Phiêu: “Hoàng hậu sắc mặt hồng hào, trông bộ dạng không giống như đang sinh bệnh. Hay là, ngươi không mong Trẫm đến?”

“Sao, sao có thể chứ?”

“Vậy thì, bắt đầu đi.”

Hơn phân nửa người Tiêu Mặc đã đè lên người Hạ Lan Phiêu, tay cũng đã luồn vào trong quần áo cô. Hắn thuần thực lôi kéo, áo ngoài của Hạ Lan Phiêu đã bị cởi ra, lộ ra cái yếm màu đỏ tươi. Tay Tiêu Mặc nắm nhẹ lấy bộ ngực còn chưa phát dục hết của Hạ Lan Phiêu, nhẹ giọng nói: “Thật cứng ngắc giống như gỗ mục. Chẳng lẽ đám nam sủng kia còn chưa dạy ngươi cách chiều ý đàn ông?”

Trên người Tiêu Mặc có hương sen nhàn nhạt, pha trộn với mùi rượu anh đào, hình thành một mùi thơm kỳ dị lại khiến kẻ khác say mê. Khuôn mặt tuấn mỹ của hắn bởi vì say rượu nên hơi phiếm hồng, hai tròng mắt cũng sâu thẳm mà mê ly. Hắn khẽ cười, ngậm lấy vành tai Hạ Lan Phiêu, không ngừng mút vào, cắn nhẹ. Mặc dù nội tâm Hạ Lan Phiêu cực độ kháng cự nam nhân này, nhưng thân thể của nàng dưới sự khiêu khích đùa giỡn của Tiêu Mặc lại không kìm được mà ngày càng nóng lên, dường như đang chờ đợi chuyện gì đó xảy ra.

“Đừng...”

Bất lực phản kháng, biến thành tiếng rên rỉ khiến người khác mất hồn.

Tiêu Mặc lạnh lùng cười, sự dịu dàng vừa rồi đã biến mất tăm, thay vào đó là sự thô bạo như dã thú. Hắn một tay xé mở quần áo của Hạ Lan Phiêu, cuồng nhiệt hôn môi Hạ Lan Phiêu, hút lấy lưỡi nàng, không ngừng khơi mào ham muốn của nàng. Nụ hôn của hắn, khiến cho Hạ Lan Phiêu đầu óc trống rỗng, người cũng trở nên cứng đờ. Nàng rất muốn đẩy nam nhân tựa ác ma kia ra, nhưng thân thể nàng lại không nghe lời. Cuối cùng, Hạ Lan Phiêu dùng hết toàn bộ sức lực hô to: “Cứu mạng...”

Tủ quần áo đột nhiên mở ra. Hạc Minh mỉm cười hờ hững nhìn đôi nam nữ đang làm chuyện yêu đương nóng bỏng.

Hạc Minh? Sao ngươi lại ra đây? A, đừng dùng ánh mắt ấy nhìn ta. Ta biết ta... rất bản...

Hạc Minh lẳng lặng đứng ở trước chiếc giường tràn ngập mùi ái muội của Hạ Lan Phiêu và Tiêu Mặc, trên mặt vẫn là điệu cười quen thuộc. Dưới cái nhìn chăm chú của gã, Hạ Lan Phiêu vô thức lấy chân che kín thân thể mình, trong lòng tràn đầy khuất nhục. Còn Tiêu Mặc thì thản nhiên để trần nửa thân, mỉm cười với Hạc Minh: “Vì sao muốn ám sát Trẫm?”

Tại sao Tiêu Mặc không dùng câu “Ngươi là ai?” “Sao ngươi lại ở đây?” ..., mà trực tiếp hỏi luôn tại sao Hạc Minh lại muốn giết hắn. Làm sao hắn nhận ra được Hạc Minh đã dịch dung? Hay là, hắn chẳng qua chỉ thấy Hạc Minh bị thương, cố ý thử dò xét gã? Hạc Minh, tuyệt đối không được thừa nhận.

“Ám sát ngươi?” Hạc Minh quả thật bày ra vẻ mặt ngu si: “Vì sao phải ám sát ngươi?”

“Tâm tư của ngươi không muốn khai ra đầu sỏ giật dây, chuyện này Trẫm có thể lý giải được. Chỉ là, ngươi bị thương không nhẹ, hẳn là rất khó chạy trốn. Nếu đã thế, Trẫm có thể phái thị vệ bắt ngươi lại, từ từ tra hỏi. Trong thiên lao của Trẫm có hai trăm bốn mươi bộ hình cụ, thế nào cũng có một cái khiến ngươi mở miệng.”

Lời nói của Tiêu Mặc, khiến Hạc Minh nheo hai mắt lại, lần đầu tiên có loại xúc động không thu phí vẫn muốn giết người. Sự tức giận của gã, có thể là do Tiêu Mặc quá mức bình tĩnh, có thể là do bản thân sa lầy trong vụ này, cũng có thể là bởi vì, Hạ Lan Phiêu hô “Cứu mạng” ...

“Buông cô ấy ra.” Hạc Minh chỉ vào Hạ Lan Phiêu: “Cô ấy không muốn, ngươi không thể bắt buộc cô ấy.”

“Được.”

Tiêu Mặc vô cùng quyết đoán, vô cùng dứt khoát đẩy Hạ Lan Phiêu gần như trần truồng xuống giường. “Còn nữa, thể lực của ngươi chắc đã tới cực hạn——Trẫm cho phép ngươi nằm xuống.”

Tiêu Mặc vẫn vẫn đăm đăm phong khinh như vậy, còn sắc mặt Hạc Minh thì càng lúc càng tái nhợt. Hạ Lan Phiêu hoảng sợ, khoác chăn bông liền nhảy tới bên người Hạc Minh, lo lắng hỏi: “Ngươi thật sự bị thương nặng vậy sao? Có nặng lắm không?”

Trời ạ, chẳng phải nàng vất vả lắm mới kiếm được một cao thủ vậy mà lại bị thương, lại không thể đưa nàng bỏ trốn. Sao nàng lại xui xẻo như vậy?

Hạ Lan Phiêu vô cùng phiền muộn nhìn Hạc Minh, còn Hạc Minh thì hiển nhiên hiểu lầm ý nàng. Hắn thốt tim, nhìn Tiêu Mặc, thản nhiên nói: “Bị hai đại cao thủ vây hãm, bị thương tới tâm phế, ít nhất nửa tháng nữa mới có thể bình phục. Trong vòng nửa tháng, bất cứ kẻ nào có võ nghệ đều có thể lấy mạng ta. Cho nên... Tiểu Hạ Lan, cô nhất định phải bảo vệ ta...”

“Ngươi lắm nhảm nhiều quá. Nếu như ngươi hợp tác cùng Trẫm, khai ra kẻ giật dây phía sau, Trẫm tất nhiên sẽ bảo vệ ngươi chu toàn.”

“Muốn ta tin tưởng lời cam kết của ngươi sao?” Hạc Minh khinh thường nhìn Tiêu Mặc.

“Không phải cam kết, mà là ra lệnh. Ngươi có thể lựa chọn không phục tùng, nhưng kết cục của nó, là ngươi chết.”

Tiêu Mặc lạnh nhạt nói xong, cả căn phòng ảm áp trong nháy mắt lạnh lẽo. Hạ Lan Phiêu ngơ ngác nhìn Tiêu Mặc, ngơ ngác nhìn Hạc Minh, trong lòng hiểu rõ Tiêu Mặc tuyệt đối không chỉ ép buộc. Khuôn mặt yêu nghiệt của Hạc Minh quen thuộc đến thế, thân thương đến thế, hẳn cũng là người đầu tiên nàng nhìn thấy khi đến thế giới này, là người chưa bao giờ làm tổn thương nàng...

Tiêu Mặc, tại sao ngươi luôn giữ được bộ dạng bình tĩnh như vậy? Tại sao ngươi lúc nào cũng cho rằng mình có thể nắm được mọi thứ trong tay? Ngươi muốn giết Hạc Minh, bà đây còn lâu mới cho ngươi giết.

“Hắn chỉ tới tìm ta! Hắn là nam sủng của ta, không phải sát thủ giết ngươi!”

Hạ Lan Phiêu cắn răng một cái, cuối cùng bất chấp hậu quả gào lên. Đối mặt với ánh mắt hoài nghi của Tiêu Mặc, nàng ôm lấy tay Hạc Minh, sau đó cố gắng rúc đầu lên bả vai cao lớn của Hạc Minh. Hạc Minh thật không hổ là diễn viên chuyên nghiệp, chỉ hơi sững sốt một chút, liền nhanh chóng ôm Hạ Lan Phiêu vào lòng. Tiêu Mặc yên lặng nhìn bọn họ, con mắt sâu không thấy đáy: “Chuyện này là thế nào?”

“Ta khuê phòng tịch mịch, hồng hạnh vượt tường. Hắn là nam sủng của ta, không phải sát thủ.”

“Vết vết thương của hắn là do đâu mà ra?”

“Ta đánh.”

...

Được rồi, các người đều không tin tôi có thể đánh ra vết thương nặng vậy đi. Dù sao thì, tôi cũng không tin...

“Ta đánh thật mà.” Hạ Lan Phiêu hơi nóng nảy nhìn Tiêu Mặc: “Hắn không phải sát thủ, thả hắn đi.”

“Tại sao?” Tiêu Mặc cuối cùng hỏi.

“Bởi vì cha ta thắng trận, ngươi tạm thời sẽ không đối địch với ta. Ngươi tới tâm cung của ta, chỉ để làm yên lòng cha ta. Ngươi yên tâm, ta sẽ nói cho cha ta biết ngươi hoàn thành nhiệm vụ rồi, còn có thể mang thai con nối dõi hay không là việc của ta. Như vậy, được không?”

Được không? Giọng điệu này rõ ràng là nghi vấn, nhưng tại sao trên mặt nữ nhân này lại ngang ngược viết “Cứ làm thế đi”? Cô ta hình như quên mất, Trầm mới là chúa tể, còn cô ta chỉ là một thứ đồ chơi ... Đồ chơi mà thôi.

“Ngươi đang giao dịch với Trầm?”

“Phải. Thả Hạc Minh, ta sẽ... hợp tác với ngươi.”

Đánh cược vậy. Giờ nàng đang ở trong hoàng cung, Hạ Lan Thụy tạm thời không động gì đến nàng, nhưng Tiêu Mặc mọi nơi mọi lúc đều có thể nắm rõ thông tin về nàng. Hạ Lan Phiêu biết không thể làm cỏ đại leo tường được, cho nên, hãy để nàng lựa chọn một bên đi. Liên minh trong thời gian ngắn, tùy thời sẽ chuẩn bị phản bội.